

ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบเชื่อนำปัจจัยควบคุม ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค และพฤติกรรมการเผชิญความเครียด โดยมีการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียด: กรณีศึกษาการไฟฟ้านครหลวงเขตมีนบุรีและเขตลาดกระบัง” การศึกษานี้ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามให้กับพนักงานระดับปฏิบัติการของการไฟฟ้านครหลวงเขตมีนบุรีและเขตลาดกระบังจำนวน 169 ชุด และได้รับแบบสอบถามที่ตอบสมบูรณ์ครบถ้วนคืนมาทั้ง 169 ชุด คิดเป็น 100 เปอร์เซ็นต์ของจำนวนแบบสอบถามที่แจกไปทั้งหมด จากนั้นผู้วิจัยจึงนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์และนำเสนอผลการวิจัยโดยแบ่งการนำเสนอเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

- 1.1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง
- 1.2 ลักษณะบุคลิกภาพแบบเชื่อนำปัจจัยควบคุม
- 1.3 ระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค
- 1.4 ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง
- 1.5 ระดับพฤติกรรมการเผชิญความเครียด

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 4.1

แสดงการแจกแจงความถี่ และร้อยละ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	97	57.4
หญิง	72	42.6
รวม	169	100.0
อายุ		
ต่ำกว่า 25 ปี	25	14.8
25 – 34 ปี	46	27.2
35 – 44 ปี	66	39.1
45 – 54 ปี	24	14.2
54 ปีขึ้นไป	8	4.7
รวม	169	100.0
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น	4	2.4
มัธยมศึกษาตอนต้น	7	4.1
มัธยมศึกษาตอนปลาย	8	4.7
อาชีวศึกษา ปวช./ปวส.	80	47.3
ปริญญาตรี	67	39.6
สูงกว่าปริญญาตรี	3	1.8
รวม	169	100.0

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

แสดงการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สถานภาพสมรส		
โสด	67	39.6
สมรส	96	56.8
หม้าย	3	1.8
หย่าร้าง, แยกกันอยู่	3	1.8
รวม	169	100.0
อายุการทำงาน		
ต่ำกว่า 1 ปี	16	9.5
1 – 5 ปี	31	18.3
6 – 10 ปี	38	22.5
มากกว่า 10 ปีขึ้นไป	84	49.7
รวม	169	100.0

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้เป็นพนักงานระดับปฏิบัติการของการไฟฟ้านครหลวงเขตมีนบุรีและเขตลาดกระบังจำนวน 169 คน ซึ่งประกอบด้วยพนักงานชายจำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 57.4 และพนักงานหญิงจำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 42.6 ส่วนใหญ่พนักงานกลุ่มตัวอย่างมีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 35 – 44 ปี จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 39.1 รองลงมา มีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 25 – 34 ปี จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 27.2 ระดับการศึกษาส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับอาชีวศึกษา ปวช./ปวส. จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 47.3 รองลงมาเป็นระดับปริญญาตรี จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 39.6 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 56.8 รองลงมา มีสถานภาพโสดจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 39.6 โดยมีอายุการทำงานส่วนใหญ่มากกว่า 10 ปีขึ้นไปจำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 49.7 รองลงมา มีอายุการทำงานระหว่าง 6-10 ปี จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 22.5

1.2 การวิเคราะห์ลักษณะบุคลิกภาพแบบเชื่อนในปัจจัยควบคุม

ตารางที่ 4.2

แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ของบุคลิกภาพแบบเชื่อนในปัจจัยควบคุม

บุคลิกภาพแบบเชื่อนในปัจจัยควบคุม	จำนวน (คน)	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D.
- ภายใน	98	57.99	3.42	.31
- ภายนอก	71	42.01	2.82	.20

จากตารางที่ 4.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีบุคลิกภาพแบบเชื่อนในปัจจัยควบคุมภายใน จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 57.99 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .31 ส่วนลักษณะบุคลิกภาพแบบเชื่อนในปัจจัยควบคุมภายนอกนั้นมีจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 42.01 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .20 ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างมีบุคลิกภาพแบบเชื่อนในปัจจัยควบคุมภายในมากกว่าบุคลิกภาพแบบเชื่อนในปัจจัยควบคุมภายนอก

1.3 การวิเคราะห์ระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

ตารางที่ 4.3

แสดงจำนวน และร้อยละของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับต่ำ	-	-
ระดับปานกลาง	105	62.13
ระดับสูง	64	37.87
รวม	169	100.00

จากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคอยู่ในระดับปานกลางมากที่สุด โดยมีจำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 62.13 รองลงมา มีระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคอยู่ในระดับสูงจำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ

37.87ตามลำดับ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างนี้ไม่มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคอยู่ในระดับต่ำเลย

ตารางที่ 4.4

แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ประเภทของ AQ
- ด้านการควบคุม	2.39	.51	ปานกลาง	กลุ่มผู้พักแรม
- ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ	2.42	.49	ปานกลาง	กลุ่มผู้พักแรม
- ด้านผลกระทบ	2.30	.50	ปานกลาง	กลุ่มผู้พักแรม
- ด้านความอดทน	2.32	.50	ปานกลาง	กลุ่มผู้พักแรม
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม	2.38	.49	ปานกลาง	กลุ่มผู้พักแรม

จากตารางที่ 4.4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 2.38 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .49 ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มผู้พักแรม เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า องค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการควบคุม ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ ด้านผลกระทบ และด้านความอดทน มีค่าเฉลี่ยของคะแนนอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน จึงมีประเภทของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคอยู่ในกลุ่มผู้พักแรมด้วย โดยกลุ่มตัวอย่างมีองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคที่เรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยคะแนนจากมากไปน้อยได้ดังนี้ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ ด้านการควบคุม ด้านความอดทน และด้านผลกระทบ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.42, 2.39, 2.32 และ 2.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .49, .51, .50 และ .50 ตามลำดับ

1.4 การวิเคราะห์ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ตารางที่ 4.5

แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ของระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตนเอง	จำนวน (คน)	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D.
ระดับต่ำ	1	0.6	2.31	-
ระดับปานกลาง	120	71.0	3.16	.30
ระดับสูง	48	28.4	3.98	.28
การรับรู้ความสามารถของตนเองโดยรวม	169	100.0	3.39	.48

จากตารางที่ 4.5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 71.0 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .30 รองลงมา มีการรับรู้ความสามารถของตนเองอยู่ในระดับสูง จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 28.4 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .28 และกลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองอยู่ในระดับต่ำ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.6 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.31

1.5 การวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการเผชิญความเครียด

ตารางที่ 4.6

แสดงจำนวน และร้อยละของระดับพฤติกรรมการเผชิญความเครียด

ระดับของพฤติกรรม การเผชิญความเครียด	พฤติกรรมการเผชิญความเครียด					
	แบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา		แบบมุ่งเน้นการแสวงหาสิ่ง สนับสนุนทางสังคม		แบบหลีกเลี่ยงปัญหา	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับต่ำ	92	54.44	102	60.36	146	86.39
ระดับสูง	77	45.56	67	39.64	23	13.61
รวม	169	100.00	169	100.00	169	100.00

จากตารางที่ 4.6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ปัญหาอยู่ในระดับต่ำจำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 54.44 และระดับสูงจำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 45.56 ส่วนพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาสิ่งสนับสนุนทางสังคมในระดับต่ำมีจำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 60.36 และระดับสูงจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 39.64 และพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาในระดับต่ำมีจำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 86.39 และระดับสูงจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 13.61

ตารางที่ 4.7

แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับพฤติกรรมการเผชิญความเครียด

พฤติกรรมการเผชิญความเครียด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
- แบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	2.44	.36	ต่ำ
- แบบมุ่งเน้นการแสวงหาสิ่งสนับสนุนทางสังคม	2.41	.48	ต่ำ
- แบบหลีกเลี่ยงปัญหา	1.99	.49	ต่ำ

จากตารางที่ 4.7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการเผชิญความเครียดได้แก่ พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา แบบมุ่งเน้นการแสวงหาสิ่งสนับสนุนทางสังคม และแบบหลีกเลี่ยงปัญหาอยู่ในระดับต่ำ โดยพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหามีค่าเฉลี่ย 2.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .36 ส่วนพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาสิ่งสนับสนุนทางสังคมมีค่าเฉลี่ย 2.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .48 และพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหามีค่าเฉลี่ย 1.99 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .49

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค

สมมติฐานที่ 1.1 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายในมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทุกองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

ตารางที่ 4.8

แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายในกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม (N = 98)

ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค	บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายใน
- ด้านการควบคุมสถานการณ์	.438**
- ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ	.461**
- ด้านผลกระทบ	.368**
- ด้านความอดทน	.386**
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม	.462**

**p < .01

จากตารางที่ 4.8 พบว่า บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายในมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทุกองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านการควบคุมสถานการณ์ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ ด้านผลกระทบ และด้านความอดทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .462, .438, .461, .368 และ .386 ตามลำดับ

ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ 1.1 ที่ว่าบุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายในมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทุกองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

สมมติฐานที่ 1.2 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายนอกมีความสัมพันธ์ทางลบกับทุกองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

ตารางที่ 4.9

แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบเชื่อนในปัจจัยควบคุมภายนอก
กับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม (N = 71)

ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค	บุคลิกภาพแบบเชื่อนในปัจจัยควบคุม ภายนอก
- ด้านการควบคุมสถานการณ์	-.081
- ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ	-.128
- ด้านผลกระทบ	.158
- ด้านความอดทน	.039
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม	.010

จากตารางที่ 4.9 พบว่า บุคลิกภาพแบบเชื่อนในปัจจัยควบคุมภายนอกไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับทุกองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 1.2 ที่ว่าบุคลิกภาพแบบเชื่อนในปัจจัยควบคุมภายนอกมีความสัมพันธ์ทางลบกับทุกองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

สมมติฐานที่ 2 การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

สมมติฐานที่ 2.1 การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุมสถานการณ์

สมมติฐานที่ 2.2 การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ

สมมติฐานที่ 2.3 การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านผลกระทบ

สมมติฐานที่ 2.4 การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทน

ตารางที่ 4.10

แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง
กับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค (N = 169)

ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค	การรับรู้ความสามารถของตนเอง
- ด้านการควบคุมสถานการณ์	.510**
- ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ	.603**
- ด้านผลกระทบ	.278**
- ด้านความอดทน	.515**
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม	.528**

**p < .01

จากตารางที่ 4.10 พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านการควบคุมสถานการณ์ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ ด้านผลกระทบ และด้านความอดทน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .528, .510, .603, .278 และ .515 ตามลำดับ

ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ 2 ที่ว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค และยอมรับสมมติฐานย่อย ดังนี้

สมมติฐานที่ 2.1 การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุมสถานการณ์

สมมติฐานที่ 2.2 การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ

สมมติฐานที่ 2.3 การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านผลกระทบ

สมมติฐานที่ 2.4 การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทน

สมมติฐานที่ 3 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญความเครียด

สมมติฐานที่ 3.1 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายในมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญความเครียด

สมมติฐานที่ 3.1.1 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายในมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

สมมติฐานที่ 3.1.2 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายในมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

สมมติฐานที่ 3.1.3 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายในมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา

ตารางที่ 4.11

แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายใน
กับพฤติกรรมการเผชิญความเครียด (N = 98)

พฤติกรรมการเผชิญความเครียด	บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายใน
- แบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	.083
- แบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม	.063
- แบบหลีกเลี่ยงปัญหา	-.419**

**p < .01

จากตารางที่ 4.11 พบว่า บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายในไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา และไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม แต่บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายในมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.419

ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ 3.1 บางส่วน โดยปฏิเสธสมมติฐานที่ 3.1.1 ที่ว่าบุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายในมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา และปฏิเสธสมมติฐานที่ 3.1.2 ที่ว่าบุคลิกภาพแบบเชื่อใน

ปัจจัยควบคุมภายในมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม ในขณะที่ยอมรับสมมติฐานที่ 3.1.3 ที่ว่าบุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายในมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา

สมมติฐานที่ 3.2 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายนอกมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญความเครียด

สมมติฐานที่ 3.2.1 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายนอกมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

สมมติฐานที่ 3.2.2 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายนอกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

สมมติฐานที่ 3.2.3 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายนอกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา

ตารางที่ 4.12

แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายนอกกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียด (N = 71)

พฤติกรรมการเผชิญความเครียด	บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายนอก
- แบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	-.011
- แบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม	.020
- แบบหลีกเลี่ยงปัญหา	.028

จากตารางที่ 4.12 พบว่า บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายนอกไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดรูปแบบใดเลย

ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติที่ 3.2 ที่ว่าบุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายนอกมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญความเครียด และปฏิเสธสมมติฐานย่อย ดังนี้

สมมติฐานที่ 3.2.1 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายนอกมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

สมมติฐานที่ 3.2.2 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายนอกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

สมมติฐานที่ 3.2.3 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายนอกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา

สมมติฐานที่ 4 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญความเครียด

สมมติฐานที่ 4.1 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

ตารางที่ 4.13

แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา (N = 169)

ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค	พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา
- ด้านการควบคุมสถานการณ์	-.023
- ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ	.057
- ด้านผลกระทบ	-.189*
- ด้านความอดทน	-.027
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม	-.067

*p < .05

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา และเมื่อวิเคราะห์ถึงองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคพบว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านผลกระทบเพียงด้านเดียวที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.189

ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 4.1 ที่ว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

สมมติฐานที่ 4.2 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

ตารางที่ 4.14

แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม (N = 169)

ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค	พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม
- ด้านการควบคุมสถานการณ์	.072
- ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ	.087
- ด้านผลกระทบ	.024
- ด้านความอดทน	.013
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม	.052

จากตารางที่ 4.14 พบว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านการควบคุมสถานการณ์ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ ด้านผลกระทบ และด้านความอดทน ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 4.2 ที่ว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

สมมติฐานที่ 4.3 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา

ตารางที่ 4.15

แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม
กับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา (N = 169)

ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค	พฤติกรรมการเผชิญความเครียด แบบหลีกเลี่ยงปัญหา
- ด้านการควบคุมสถานการณ์	-.577**
- ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ	-.595**
- ด้านผลกระทบ	-.490**
- ด้านความอดทน	-.535**
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม	-.625**

**p < .01

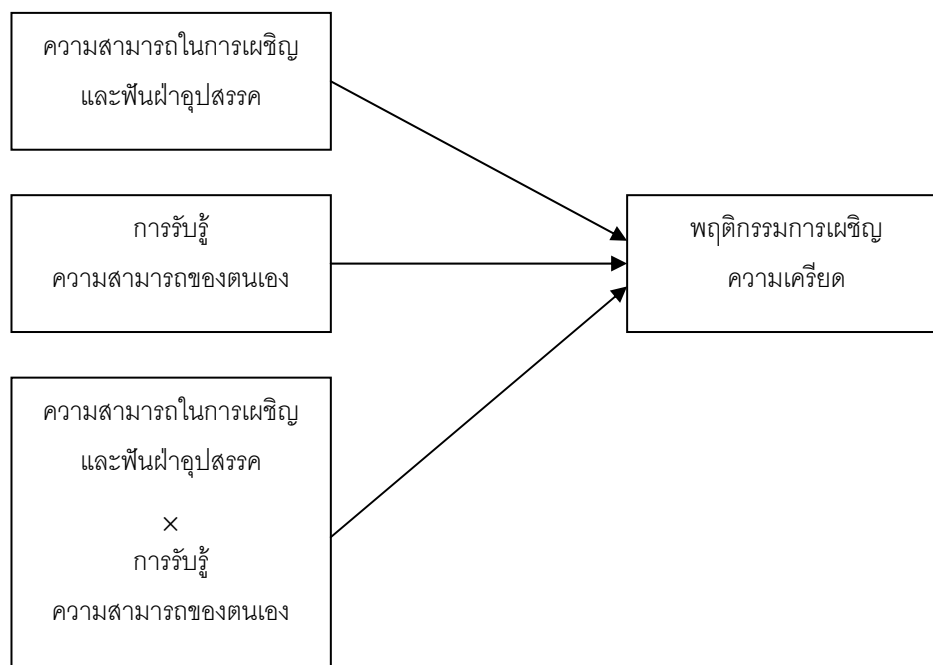
จากตารางที่ 4.15 พบว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านการควบคุมสถานการณ์ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ ด้านผลกระทบ และด้านความอดทนมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.625, -.577, -.595, -.490 และ -.535 ตามลำดับ

ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ 4.3 ที่ว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา

สมมติฐานที่ 5 การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียด

ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานข้อนี้ด้วยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเชิงชั้น (Hierarchical Multiple Regression Analysis) โดยใช้สัญลักษณ์ในการทดสอบสมมติฐานที่ 5 แทนความหมายดังนี้ β หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย R^2 หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ F ใช้ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติเป็นตัวชี้วัดอิทธิพลของตัวแปรอิสระทุกตัวในเส้นถดถอย t หมายถึง ค่าสถิติทดสอบ

ของ F ซึ่งค่าทดสอบ t ใช้ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปร ซึ่งมีรูปแบบการทดสอบสมมติฐานดังนี้

ดังนั้น สมการถดถอยพหุคูณเชิงชั้นในรูปคะแนนดิบ คือ

$$\text{Stress Coping Behavior} = a + b_1(\text{Adversity Quotient}) + b_2(\text{Self - efficacy}) + b_3[(\text{Adversity Quotient}) \times (\text{Self - efficacy})]$$

ซึ่งมาจากสมการมาตรฐานดังนี้

$$Z_Y = \beta_1 Z_{X_1} + \beta_2 Z_{X_2} + \beta_3 (Z_{X_1} \times Z_{X_2})$$

โดยพฤติกรรมในการเผชิญความเครียดแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ดังนั้น สมการถดถอยพหุคูณเชิงชั้นในรูปคะแนนดิบ คือ

$$\text{Problem - focused Coping} = a + b_1(\text{Adversity Quotient}) + b_2(\text{Self - efficacy}) + b_3[(\text{Adversity Quotient}) \times (\text{Self - efficacy})]$$

$$\text{Social Support Coping} = a + b_1(\text{Adversity Quotient}) + b_2(\text{Self - efficacy}) + b_3[(\text{Adversity Quotient}) \times (\text{Self - efficacy})]$$

$$\text{Avoidance Coping} = a + b_1(\text{Adversity Quotient}) + b_2(\text{Self - efficacy}) + b_3[(\text{Adversity Quotient}) \times (\text{Self - efficacy})]$$

ลำดับการใส่ตัวแปรเพื่อวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเชิงชั้น มีดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ใส่ตัวแปรความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคและการรับรู้ความสามารถของตนเอง เพื่อทำนายพฤติกรรมในการเผชิญความเครียดในแต่ละรูปแบบ

ขั้นตอนที่ 2 ใส่สมการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค และการรับรู้ความสามารถของตนเอง เพื่อทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดในแต่ละรูปแบบ

ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองจะเป็นตัวแปรกำกับก็ต่อเมื่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Adversity Quotient) $\times$ (Self-efficacy) ในขั้นตอนที่ 2 คือ b_3 มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเผชิญความเครียดในแต่ละรูปแบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ถ้าปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองไม่ใช่ตัวแปรกำกับ

โดยผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับการใส่ตัวแปรที่กล่าวไว้ข้างต้น ได้ผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.16

แสดงผลการวิเคราะห์ถดถอยเชิงขั้นเพื่อทำนายความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

โดยมีการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรกำกับ (N = 169)

	b	β	t	R	R ²	Over all F	ΔR^2	F-change
<u>ขั้นตอนที่ 1</u>								
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค	-.216	-.225	-2.547*	.262	.069	6.120		
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	.222	.298	3.382**					
<u>ขั้นตอนที่ 2</u>								
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค	-.694	-.722	-1.238	.270	.073	4.322	.004	.743
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	-.189	-.253	-.392					
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค $\times$ การรับรู้ความสามารถของตนเอง	.137	.919	.862					

*p < .05, ** < .01

จากตารางที่ 4.16 แสดงให้เห็นว่าลำดับการใส่ตัวแปรในขั้นตอนที่ 1 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคและการรับรู้ความสามารถของตนเอง ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และการรับรู้ความสามารถของตนเองทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคและการรับรู้ความสามารถของตนเองส่งผลให้สมการมีอำนาจการอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาได้ร้อยละ 6.9 ($R^2 = .069$)

ในขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยได้ใส่ตัวแปรปฏิสัมพันธ์ของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค กับการรับรู้ความสามารถของตนเองเข้าในสมการ เพื่อทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งเมื่อพิจารณาการถดถอยของปฏิสัมพันธ์พบว่า ค่า $\beta = .919$ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และค่า ΔR^2 เมื่อเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเข้าไปในสมการ มีค่าเท่ากับ .004 ($F\text{-Chang} = .743$) แสดงว่าไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาเพิ่มเติมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองจะเป็นตัวแปรกำกับก็ต่อเมื่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคและการรับรู้ความสามารถของตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น การรับรู้ความสามารถของตนเองจึงไม่ได้เป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค กับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

ตารางที่ 4.17

แสดงผลการวิเคราะห์ถดถอยเชิงชั้นเพื่อทำนายความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและ
 พินฝ่าอุปสรรคกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม
 โดยมีการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรกำกับ (N = 169)

	b	β	t	R	R ²	Over all F	ΔR^2	F-change
<u>ขั้นตอนที่ 1</u>								
ความสามารถในการ เผชิญและพินฝ่าอุปสรรค	-.022	-.017	-.187	.123	.015	1.268		
การรับรู้ความสามารถ ของตนเอง	.131	.131	1.441					
<u>ขั้นตอนที่ 2</u>								
ความสามารถในการ เผชิญและพินฝ่าอุปสรรค	.495	.382	.636	.133	.018	.993	.003	.452
การรับรู้ความสามารถ ของตนเอง	.576	.573	.862					
ความสามารถในการ เผชิญและพินฝ่าอุปสรรค x การรับรู้ความสามารถ ของตนเอง	-.148	-.738	-.672					

จากตารางที่ 4.17 แสดงให้เห็นว่าลำดับการใส่ตัวแปรในขั้นตอนที่ 1 ความสามารถในการเผชิญและพินฝ่าอุปสรรคและการรับรู้ความสามารถของตนเอง ไม่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยได้ใส่ตัวแปรปฏิสัมพันธ์ของความสามารถในการเผชิญและพินฝ่าอุปสรรค กับการรับรู้ความสามารถของตนเองเข้าในสมการ เพื่อทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งเมื่อพิจารณาการถดถอยของปฏิสัมพันธ์พบว่า ค่า $\beta = -.738$ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และค่า ΔR^2 เมื่อเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเข้าไปในสมการ มีค่าเท่ากับ .003 (F-Chang = .452) แสดงว่าไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพิ่มเติมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งการรับรู้ความสามารถของ

ตนเองจะเป็นตัวแปรกำกับก็ต่อเมื่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค และการรับรู้ความสามารถของตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น การรับรู้ความสามารถของตนเองจึงไม่ได้เป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค กับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

ตารางที่ 4.18

แสดงผลการวิเคราะห์ถดถอยเชิงชั้นเพื่อทำนายความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลักหนีปัญหา โดยมีการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรกำกับ (N = 169)

	b	β	t	R	R ²	Over all F	ΔR^2	F-change
<u>ขั้นตอนที่ 1</u>								
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค	-.584	-.449	-6.751***	.685	.470	73.550		
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	-.335	-.332	-4.988***					
<u>ขั้นตอนที่ 2</u>								
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค	-.299	-.230	-.522	.686	.471	48.898	.001	.254
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	-.089	-.088	-.181					
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค x การรับรู้ความสามารถของตนเอง	-.082	-.406	-.504					

***p < .001

จากตารางที่ 4.18 แสดงให้เห็นว่าลำดับการใส่ตัวแปรในขั้นตอนที่ 1 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคและการรับรู้ความสามารถของตนเอง ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลักหนีปัญหาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยความสามารถในการ

เผชิญและฝ่าอุปสรรคและการรับรู้ความสามารถของตนเองส่งผลให้สมการมีอำนาจการอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาได้ร้อยละ 47.0 ($R^2 = .470$)

ในขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยได้ใส่ตัวแปรปฏิสัมพันธ์ของความสามารถในการเผชิญและฝ่าอุปสรรค กับการรับรู้ความสามารถของตนเองเข้าในสมการ เพื่อทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งเมื่อพิจารณาการถดถอยของปฏิสัมพันธ์พบว่า ค่า $\beta = -.406$ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และค่า ΔR^2 เมื่อเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเข้าไปในสมการ มีค่าเท่ากับ .001 ($F\text{-Chang} = .254$) แสดงว่าไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาเพิ่มเติมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองจะเป็นตัวแปรกำกับก็ต่อเมื่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฝ่าอุปสรรคและการรับรู้ความสามารถของตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น การรับรู้ความสามารถของตนเองจึงไม่ได้เป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฝ่าอุปสรรค กับพฤติกรรมเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา

จากผลการวิเคราะห์ถดถอยเชิงชั้นเพื่อทำนายความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฝ่าอุปสรรคกับพฤติกรรมเผชิญความเครียดทั้ง 3 รูปแบบ โดยมีการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรกำกับ แสดงให้เห็นว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองไม่ได้เป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฝ่าอุปสรรค กับพฤติกรรมเผชิญความเครียดรูปแบบใดเลย

ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 5 ที่ว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฝ่าอุปสรรคกับพฤติกรรมเผชิญความเครียด

สมมติฐานที่ 6 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุม และความสามารถในการเผชิญและฝ่าอุปสรรคอย่างน้อย 1 ตัวแปรสามารถทำนายพฤติกรรมเผชิญความเครียด

สมมติฐานที่ 6.1 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายใน และความสามารถในการเผชิญและฝ่าอุปสรรคอย่างน้อย 1 ตัวแปรสามารถทำนายพฤติกรรมเผชิญความเครียด

ตารางที่ 4.19

แสดงผลการวิเคราะห์หาค่าถดถอยพหุแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)
 เพื่อทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา โดยใช้ตัวแปร
 บุคลิกภาพแบบเชื่อนในปัจจัยควบคุมภายใน และองค์ประกอบของความสามารถ
 ในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคเป็นตัวทำนาย (N = 98)

ขั้นที่	ตัวแปร	R	R ²	Adjusted R ²	B	Beta	t	p
1	(ค่าคงที่)				3.002		11.370***	.000
	AQ ด้านผลกระทบ	.228	.052	.042	-.203	-.228	-2.291*	.024

*p < .05, ***p < .001

SE of the Estimate = .366

จากตารางที่ 4.19 การทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา โดยใช้ตัวแปรบุคลิกภาพแบบเชื่อนในปัจจัยควบคุมภายใน และองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคเป็นตัวทำนาย พบว่า ตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหายังมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีเพียงตัวแปรเดียว คือ องค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านผลกระทบ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (ค่า Adjusted R² หรือ Coefficient of Determination) เท่ากับ .042 แสดงว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านผลกระทบสามารถทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาได้ร้อยละ 4.2 และมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard Error of the Estimate) ในการทำนายเท่ากับ .366

จากผลการวิเคราะห์สามารถสร้างสมการทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาได้ ดังนี้

พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา = 3.002 - .203(AQ ด้านผลกระทบ)

เมื่อแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนมาตรฐานจะได้สมการทำนาย ดังนี้

พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา = - .228(AQ ด้านผลกระทบ)

ตารางที่ 4.20

แสดงผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา โดยใช้ตัวแปรบุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจุบันควบคุมภายใน และองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคเป็นตัวทำนาย (N = 98)

ขั้นที่	ตัวแปร	R	R ²	Adjusted R ²	B	Beta	t	p
1	(ค่าคงที่)				3.952		14.693***	.000
	AQ ด้านการควบคุม	.627	.393	.387	-.702	-.627	-7.882***	.000
2	(ค่าคงที่)				4.286		14.885***	.000
	AQ ด้านการควบคุม				-.450	-.402	-3.556**	.001
	AQ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ	.661	.437	.425	-.355	-.307	-2.720**	.008

p < .01, *p < .001

SE of the Estimate ขั้นที่ 1 = .374, ขั้นที่ 2 = .362

จากตารางที่ 4.20 การทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา โดยใช้ตัวแปรบุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจุบันควบคุมภายใน และองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคเป็นตัวทำนาย พบว่า ตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหามี 2 ตัวแปร คือ องค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุมเป็นตัวแปรอันดับแรกที่มีอำนาจทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ตัวแปรต่อมาที่มีประสิทธิภาพในการทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ โดยความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุมมีค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (ค่า Adjusted R² หรือ Coefficient of Determination) เท่ากับ .387 แสดงว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุมสามารถทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาได้ร้อยละ 38.7 และมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard Error of the Estimate) ใน

การทำนายเท่ากับ .374 และเมื่อใช้ทำนายร่วมกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบมีค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (ค่า Adjusted R² หรือ Coefficient of Determination) เท่ากับ .425 แสดงว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบสามารถทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาได้ร้อยละ 42.5 และมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard Error of the Estimate) ในการทำนายเท่ากับ .362 นั่นคือ ตัวแปรความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุมเป็นตัวแปรอันดับแรกที่มีอำนาจทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา และตัวแปรต่อมาที่ถูกเลือกเข้ามาร่วมกันทำนายเพื่อเพิ่มค่าสัมประสิทธิ์การทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญ คือ ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ

จากผลการวิเคราะห์สามารถสร้างสมการทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาได้ ดังนี้

พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา

$$= 4.286 - .450(\text{AQ ด้านการควบคุม}) - .355(\text{AQ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ})$$

เมื่อแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนมาตรฐานจะได้สมการทำนาย ดังนี้

พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

$$= -.402(\text{AQ ด้านการควบคุม}) - .307(\text{AQ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ})$$

สรุปได้ว่าตัวแปรที่สามารถเข้าสมการทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหามี 1 ตัวแปร คือ ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านผลกระทบ ส่วนตัวแปรที่สามารถเข้าสมการทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหามี 2 ตัวแปร คือ ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุมและด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ จึงยอมรับสมมติฐานที่ 6.1 ที่ว่าบุคลิกภาพแบบเผชิญในปัจจัยควบคุมภายใน และความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคอย่างน้อย 1 ตัวแปรสามารถทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียด

สมมติฐานที่ 6.2 บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายนอก และความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคอย่างน้อย 1 ตัวแปรสามารถทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียด

ตารางที่ 4.21

แสดงผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

เพื่อทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา โดยใช้ตัวแปร

บุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายนอก และองค์ประกอบของความสามารถ

ในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคเป็นตัวทำนาย (N = 71)

ขั้นที่	ตัวแปร	R	R ²	Adjusted R ²	B	Beta	t	p
1	(ค่าคงที่)				1.970		7.830***	.000
	AQ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ	.245	.060	.046	.184	.245	2.099*	.039

*p < .05, ***p < .001

SE of the Estimate = .324

จากตารางที่ 4.21 การทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา โดยใช้ตัวแปรบุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายนอก และองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคเป็นตัวทำนาย พบว่า ตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหายังมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีเพียงตัวแปรเดียว คือ องค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (ค่า Adjusted R² หรือ Coefficient of Determination) เท่ากับ .046 แสดงว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านผลกระทบสามารถทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาได้ร้อยละ 4.6 และมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard Error of the Estimate) ในการทำนายเท่ากับ .324

จากผลการวิเคราะห์สามารถสร้างสมการทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาได้ ดังนี้

พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

$$= 1.970 + .184(\text{AQ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ})$$

เมื่อแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนมาตรฐานจะได้สมการทำนาย ดังนี้

พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

$$= .245(\text{AQ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ})$$

ตารางที่ 4.22

แสดงผลการวิเคราะห์หัตถถอยพหุแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อ

ทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา โดยใช้ตัวแปรบุคลิกภาพ

แบบเชื้อในปัจจัยควบคุมภายนอก และองค์ประกอบของความสามารถ

ในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคเป็นตัวทำนาย (N = 71)

ขั้นที่	ตัวแปร	R	R ²	Adjusted R ²	B	Beta	t	p
1	(ค่าคงที่)				3.576		12.270***	.000
	AQ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ	.504	.254	.243	-.492	-.504	-4.848***	.000

***p < .001

SE of the Estimate = .375

จากตารางที่ 4.22 การทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา โดยใช้ตัวแปรบุคลิกภาพแบบเชื้อในปัจจัยควบคุมภายนอก และองค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคเป็นตัวทำนาย พบว่า ตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหายังมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีเพียงตัวแปรเดียวคือ องค์ประกอบของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (ค่า Adjusted R² หรือ Coefficient of Determination) เท่ากับ .243 แสดงว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบสามารถทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาได้ร้อยละ 24.3 และมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard Error of the Estimate) ในการทำนายเท่ากับ .375

จากผลการวิเคราะห์สามารถสร้างสมการทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบ มุ่งเน้นการแก้ปัญหาได้ ดังนี้

พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา

$$= 3.576 - .492(AQ \text{ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ})$$

เมื่อแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนมาตรฐานจะได้สมการทำนาย ดังนี้

พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา = $-.504(AQ \text{ ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ})$

สรุปได้ว่าตัวแปรที่สามารถเข้าสมการทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบ มุ่งเน้นการแก้ปัญหา มี 1 ตัวแปร คือ ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคด้านสาเหตุและ ความรับผิดชอบ ส่วนตัวแปรที่สามารถเข้าสมการทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา มี 1 ตัวแปรเช่นกัน คือ ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคด้านสาเหตุและความ รับผิดชอบ จึงยอมรับสมมติฐานที่ 6.2 ที่ว่าบุคลิกภาพแบบเชื่อในปัจจัยควบคุมภายนอก และ ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคอย่างน้อย 1 ตัวแปรสามารถทำนายพฤติกรรมการเผชิญความเครียด